

Sag, skøndt i et saa lille Land, som Danmark, der ikke har en stor Læseverden, kan dette undertiden være strengt nok, og kan undertiden være en Tredebeel af Forfatterens hele Indtægt af Skriftet — nu vil man tillige bibeholde den gamle Forpligtelse, at Forfatteren skal aflevere et 4de Exemplar ogsaa til Politimesteren eller til Politimesterens Medhjælp. Det er imidlertid ikke nærmest for Omkostningernes Skyld, at jeg protesterer mod denne Aflevering, skøndt jeg maa tilstaae, at jeg, som Forfatter, finder mig ikke synderligt opfordret til bestandigt at tilstille Politimesterens Medhjælp et saadant Exemplar, som kan sætte ham istand til et Par Gange om Aaret at holde Auction over Bøger, til Fordærvelse for Literaturen og til Baade for ingen Anden end ham selv. Imidlertid er det, som sagt, ikke nærmest den Grund, ikke et saadant Kærligheds Hensyn, som bringer mig til at tale mod Paragraphen, det er saa langt fra at være Tilfældet, at hvis det 4de Exemplar kunde komme i et eller andet videnskabeligt Institut, kunde komme et Bibliotek tilgode, saa skulde jeg slet intet Videre have at indvende derimod, ja jeg vilde endog saa gjerne spendere et Par Exemplarer, naar et af disse kunde gaae f. Ex. til et Centralbibliothek i Nørre-Jylland og et andet til et Centralbibliothek i Sønder-Jylland, men jeg vilde nødig, at man saaledes skulde vedblive at offere til Politimesterens Medhjælp og igjennem disse Offre og Accidenter væsentlig gjøre hans Embede saa indtægtsfuldt som det er. Jeg vil i det Hele nødig vide af denne Politimesterens Medhjælp at sige, og jeg vilde, ligesaa lidt som den ærede Taler, som havde Ordet før mig, vide hele Literaturen, som en anden mistænkt Person, stillet under Politiets specielle Opsyn. Jeg indseer overhovedet ikke heller, hvorfor Medhjælpen skal ad directe Vej gjøres bekendt med Pressens Frembringelser, da han jo alligevel ingen Indflydelse har paa Pressens

Skjæbne; thi om han end finder, at det Udkomme er nok saa strafbart, saa kan han dog ikke sagsøge hverken Skriftet eller Forfatteren, men det skal Justitsministeren gjøre, og altsaa skal det være, for at han kan sætte Justitsministeren i Kundskab om, at et Skrift, som han for sit Bedkommende maaskee med stor Uret antager for strafbart, var udkommet; men Gæt af To maa være Tilfældet, enten maa Politimesteren, der altsaa skal være Justitsministerens Medhjælper med at holde Justits med Pressen, være en videnskabelig Mand, eller han maa være en uvidenskabelig Mand; er han en videnskabelig Mand, vil han upaatvivelig nok blive opmærksom paa saadanne Phænomener i Literaturen, hvad enten det nu er en Udskielse eller ikke, som det kunde være værd at lægge Mærke til, og det er sandelig ikke enhver som helst Udskielse i Pressen, som er værd at lægge Mærke til, og er han en uvidenskabelig Mand, saa er det Rimeligste, at han enten ikke lægger Mærke til hvad der staaer i de ham tilfillede Skrifter, som han altsaa enten vil fritage sig for at læse, eller, selv om han læser dem, vil han ikke formaae at skjelne mellem hvad der er strafbart og ikke strafbart. Vor Fortid viser os jo en Mængde Exempler paa, at saadanne bestalte Sagtagere af de literaire Phænomener ikke altid have været istand til at skjelne det Strafbare fra det Ikkestrafbare, idet de hvert Dieblisk have troet at maatte foranstalte et Skrift beslaglagt, som siden efter enten er blevet frigivet af det kongelige danske Cancellie, der dog, som bekendt, ikke havde stor Tilbøielighed hertil, eller blevet frifundet af Domstolene, undertiden endog saa paa den Maade, at det Offentlige er blevet dømt Processens Omkostninger, ligesom paa den anden Side vor Fortid ogsaa viser, at denne bestalte Angiver mangen Gang har ladet et Skrift passere som uskyldigt, som Anklagemagten dog senere har fundet meget skyldigt.